

AMANDA
PALO

ATEENAN KAUNEIN MIES

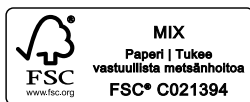
AMANDA
PALO

ATEENAN KAUNEIN MIES

*KOSMOS

Kirjassa siteeratut teokset:

- s. 7 Carol Ann Duffy: *The world's wife*. Anvil Press Poetry 1999.
- s. 74 Euripides: *Medeia*, suom. Kirsti Simonsuuri. Lasipalatsi 1999.
- s. 97 Max Porter: *Surulla on sulkapeite*, suom. Irmeli Ruuska. Gummerus 2018.
- s. 159 Fjodor Dostojevski: *Rikos ja rangaistus*, suom. O. N-nen. Satamatyömiehen osuuskunta 1907.

Ensimmäinen painos

© Amanda Palo ja Kosmos 2026

ISBN 978-952-352-419-4

***KOSMOS**

Kosmos on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@kosmoskirjat.fi

Painettu EU:ssa.

*Tämä kirja on omistettu isälleni,
elämäni ensimmäiselle tarinankertojalle.*

ENSIMMÄINEN NÄYTÖS

*I stared in the mirror.
Love gone bad
showed me a Gorgon.
I stared at a dragon.
Fire spewed
from the mouth of a mountain.*

*And here you come
with a shield for a heart
and a sword for a tongue
and your girls, your girls.
Wasn't I beautiful?
Wasn't I fragrant and young?*

Look at me now.

CAROL ANN DUFFY

Sotkua jäi niin vähän, ettei rikosteknisille tutkijoille jäisi paljon tutkittavaa. Tämähän meni mukavasti. Voi, hän näytti niin yllättyneeltä kaatuessaan tuohon katuun. Ikään kuin tällainen asia ei voisi koskea hänen kaltaistaan ihmistä. Minä ymmärrän häntä. Maailmassa on varmaankin sellaisia ihmisiä, jotka tietävät kuoleman tulevan, sellaisia onnettomia ja rumia ihmisiä, mutta tämä tässä tuskin koskaan ajatteli, että näin voisi käydä. Minusta on mukavaa, kun saan yllättää ihmiset.

Nainen pudotti oliivit lasiin vasta, kun Olivia erikseen pyysi. Tarjoilijan liikkeistä näki, että tilaus oli hänestä järjetön. Olivia maistoi varovasti: Martini Biancoa ja viisi oliivia.

Juoma oli hirveä, mutta Olivia ei sanonut mitään.

Hän esitti lukevansa kirjaa, mutta ei enää muistanut miten maailmassa ollaan luontevasti, nainen baaritiskin takana oli hetkessä muuttanut kaiken. Olivia oli tilannut kaikkien valkoisten naisten tapaan ekstralikaisen Dirty Martinin. Olivia ei tietenkään ollut osannut puhua kreikkaa tarpeeksi hyvin, olisi pitänyt käyttää englantia. Olivia yritti vielä siemailla lasista, mutta oliivit maistuivat vaniljalta ja kaikki oli ihan väärin. Hän imeskeli oliivit kuitenkin yksi kerrallaan kiveen saakka sileiksi ja asetteli sitten kivet servetin päälle lähes täydelliseksi ringiksi. Rinnassa polttava levottomuus väistyisi heti, kunhan ne olisivat järjestyksessä ja kunhan hän keksisi, kuinka kiinnittää naisen huomio vaikuttamatta väärällä tavalla erikoiselta. Punakka mies lähestyi Olivian pöytää nälkäisesti hymyillen ja Olivia jäykistyi. Mies pysähtyi Olivian pöydän eteen, mutta Olivia päätti olla huomaamatta. Ehkä mies ymmärtäisi lähteä.

”Mitä luet?” Aksentista päätellen mies oli varmaankin saksalainen.

”En mitään.” Olivia ei nostanut katsettaan kivistä, joiden kapenevat päät hän oli saanut asettumaan lähes virheettömästi vastakkain.

”Mikä tuossa sitten on?”

”Ihmisvihaaja”, Olivia vastasi. Hän yritti rauhoittaa itseään nieleskelemällä, mutta kädet eivät totelleet, yksi kivistä vierähti ulkokehälle ja sotki koko kuvion. Mies istahti Olivian viereen, otti Olivian kirjan paksuihin sormiinsa ja pyöritteli sitä katsellessaan Oliviaa tuolillaan taaksepäin rennosti nojaillen. Hän löyhkäsi vanhalta viinalta.

”Tule meidän kanssamme tuonne ulos istumaan, sää on kaunis ja sinä kaipaisit hieman väriä kasvoillesi.”

Olivia tunsu miehen katseen ihollaan, joka muuttui hetki hetkeltä nahkeammaksi. Hän yritti vieläkin saada kivet järjestykseen, mutta polte hänen kehollaan sai silmät vettymään ja kädet alkoivat täristä jo niin kovaa, että kivet sinkoilivat niistä kuin pajatsossa. Olivia pysyi vaiti osittain siitä syystä, että halusi pitää pintansa ja osittain siksi, ettei löytänyt sanoja, jotka voisivat muuttaa tilanteen.

”Minun nimeni on Ben. Kuka sinä olet?”

Mies nojautui lähemmäs ja haki Olivian katsetta. Olivia käänsi tuoliaan pois päin ja kasasi siemenet pieneksi keoksi yrittäessään ajatella, mutta ajatukset olivat muuttuneet epä-määräisiksi säikeiksi, joiden läpi sykkivät ainoastaan paniikin ensimmäiset aallot.

”Haloo. Kuuletko minua? Sanoin, että nimeni on Ben. Kuka sinä olet?” Olivia ymmärsi nyt miehen äänestä, että tätä mies oli juuri hakenut, ei yhteyttä vaan riitaa. ”Oletko sinä ihan järjissäsi? Oletko jotenkin jälkeenjäänyt?” mies hönki perseeltä haisevat kysymykset Olivian kasvoille ja

napsutti sormiaan Olivian silmien edessä. Sitten hän heitti Olivian kirjan lattialle. Olivian korvissa kohisi. Hän pelkäsi pyörtyvänsä.

”Jätä neiti rauhaan.”

Olivian olan yli kurottautui hoikka, karvainen käsivarsi, joka nappasi Olivian juoman ja ojensi tilalle uuden lasin. Juoma näytti oikealta. Olivia uskalsi nostaa katseensa tarjoiliijaan, joka seisoi nyt hänen vieressään ja katsoi käsivarret ristittyinä miestä, joka istui yhä tuolillaan tarjoilijaa nyt uhmakkaasti tuijottaen. Mies ei liikahtanutkaan. Hän hymyili naiselle ivallisesti ja nojaili taas taaksepäin ilmaistakseen, ettei hänellä ollut aikomustakaan lähteä minnekään.

”Voi ystävä hyvä”, nainen huokaisi. ”Alahan mennä tai...”

”Tai mitä?” mies sanoi lähes lapsellisen innostuneena ja nousi seisomaan. Hän otti muutaman askeleen naista kohti ja haki syytä tehdä jotain vieläkin pelottavampaa. Olivia tunnisti sen. Se näytti aina samalta. Mies ei varmaan ollut kovin onnellinen elämässään.

Nainen sulki silmänsä hetkeksi.

”Tunnen monta paikallista miestä, jotka tulevat tänne silmänräpäyksessä auttamaan sinun poistamisessasi, jos vain huikkaan tuolta ovelta. Ja he ovat tehneet paljon parempaakin kuin heitelleet kirjoja lattialle.” Tarjoilija puhui niin rauhallisesti, ettei Olivia voinut kuvitellakaan, että tuo nainen joskus huutaisi.

Tarjoilijan aksentti oli vahvan kreikkalainen, pitkät vokaalit jäivät liian lyhyiksi. Hän tuoksui Muglerin Alien Goddessilta ja hieältä. Mies tuhahti jotain saksaksi ja tönäisi sitten tuolin mielenosoituksellisesti kumoon. Matkalla ulos hän heitti vielä ohittamaltaan pöydältä olutlasin lattialle. Olivia ei

ollut kiukkuisesti pois marssivaa possua ylevämpi, hän tunsi poskiensa hehkuvan punaisina. Asetelma sai Olivian vaikuttamaan reppanalta, mikä oli nöyryyttävää. Hän ei saanut sanaa suustaan, käsien tärinä oli silmiinpistävää. Nainen nosti tuolin ja Olivian kirjan lattialta ja katsoi sen nimeä.

”Ajattelin, että olit nenäkäs”, nainen sanoi vilpittömän yllättyneenä.

Olivia oli piilottanut hikiset ja tärisevät kätensä syliinsä pöydän alle.

”En taida osata olla”, hän vastasi ja katsoi naista. ”Kiitos.”

”Voisinpa sanoa, että tuon miehen käytöksessä oli jotain rajoja rikkovaa, mutta tiedät varmasti yhtä hyvin kuin minäkin, ettei se ole totta. Toivottavasti olet kunnossa”, nainen vastasi ja katsoi Oliviaa silmiin, liian pitkään. Oliviassa alkoi tykyttää. Juuri loppuun vauhdilla palanut hetki teki heistä nyt liittolaiset.

Naisen mustissa hiuksissa juoksi harmaa raita. Hänen silmänsä olivat vaaleanvihreät ja kulmakarvoja yhdisti toisiinsa kevyt kaari. Olivia oli yhtäkkiä hyvin tietoinen siitä, että oli itse nyppinyt kulmansa siisteiksi kehyksiksi, joka oli tietenkin väärin, nyt hän sen ymmärsi. Tähän naiseen tehtäisiin vaikutus ainoastaan olemalla uskollinen omalle persoonalleen.

Kunpa Olivia muistaisi, mitkä osat hänessä olivat aitoja.

”Kiitos myös drinkistä. Olen pahoillani, en voinut juoda sitä ensimmäistä”, hän sanoi, kun nainen oli jo kääntymässä takaisin tiskin suuntaan.

”Huomasin. Siksi tarkastin reseptin netistä. Täällä ei yleensä tilata cocktaileja.” Olivia oli tyhmä turisti, joka ei osannut tilata oikein.

Nainen palasi tiskin taakse. Hän ei vaikuttanut epäystävälliseltä mutta ei myöskään järin innokkaalta jatkamaan

keskustelua. Olivia päätti juoda saamansa drinkin hitaasti, rauhoittaa käsiään. Hän keksisi kyllä jotain.

Nainen nauroi kreikankielisen asiakkaan jutulle tiskillä niin rennosti, että asiakkaan täytyi olla tuttu. Olivia tarkasti käsi-peilistä kuvansa ja lisäsi huulikiiltoa. Muutama vuosi sitten oli ollut lyhyt ajanjakso, ehkä vuoden mittainen, jolloin hän oli ajatellut olevansa kaunis, aivan erityisen kaunis. Se oli mennyt nopeasti ohitse. Nykyään hän tiesi olevansa karismaattinen, ja se oli tietenkin parempi, varsinkin naisten kanssa. Naiset osasivat arvostaa karismaa, miehet eivät ymmärtäneet sitä. Silloinkin jos mies rakastui karismaattiseen naiseen, hän halusi ennen pitkää nutistaa juuri karisman kumppanistaan pois. On varmasti vaikeaa olla se vähemmän kiinnostava osapuoli pariskunnasta. Olivian ei kannattaisi kuitenkaan yrittää löytää tarjoilijan kanssa yhteistä maaperää puhumalla kurjista miehistä, tämä vaikutti aidosti pitävän ainakin siitä yksilöstä, jonka kanssa juuri puhui. Ei Oliiviakaan halunnut puhua kurjista miehistä, se oli kuulemma ikävystyttävän trendikästä eikä auttanut ketään. Eikä Olivia tietenkään halunnut vaikuttaa ikävystyttävältä. Olivia halusi olla viileä ja älykäs.

Juuri tyhjennetty lasillinen tuntui kehossa. Kunpa asiakas ymmärtäisi palata omaan pöytänsä. Olivia tiesi nyt, miten avaisi keskustelun. Kello oli vasta neljä iltapäivällä, ja Oliviaa aiemmin painanut matkaväsymys oli tiessään. Baarissa oli hiljaista, hän oli tarjoilijan lisäksi ainoa nainen paikalla. Muutama äänekäs paikallinen mies katsoi jalkapalloa taulutelevisiosta, ja terassilla istui turistien joukko. Mitä pidempään Olivia naista tarkkaili, sen varmemmin hän ymmärsi, että naisen läsnäolossa oli jotain erilaista kuin kaikissa niissä tuhansissa ja jälleen

tuhansissa naisissa, joiden Olivia oli elämänsä aikana todistanut puhuvan miehelle, kuuntelevan miestä, seisovan miehen lähellä. Oli kuin nainen ei välittäisi laisinkaan miehestä, antoi tämän vain viihdyttää itseään vailla pienintäkään tarvetta yrittää itse olla hurmaava. Nainen vaikutti siltä kuin hänet olisi juuri äsken heitetty tähän baariin avaruudesta vailla tietoa hierarkioista tai asiaankuuluvista tunteista. Edes uhkaava kohtaaminen saksalaisen miehen kanssa ei näyttänyt vaikuttaneen häneen. Se oli lumoavaa. Ja kun tiskillä seisova mies lopulta poistui takaisin ystäviensä seuraan, nainen ei katsonut tämän perään eikä hänen tarvinnut peittää pettymystä, ahdistusta tai hurmiota teeskennellyllä välinpitämättömyydellä, sillä hän ei todella tuntenut mitään näistä tunteista. Nainen piti miehestä, nainen oli hymyillyt tälle ja nauranut tämän jutuille silloin kun ne olivat olleet hauskoja, mutta siinä se. Naista ei näyttänyt erityisesti kiinnostavan mikään eikä kukaan, silti hän ei ollut viileäkään, hän vain näytti elävän omassa maailmassaan. Olivia pyyhki lasistaan sormenjäljet ja huulikiillon tahmat myötipäivään, nousi ja käveli tiskille tietoisena kehonsa jokaisesta osasta. Kuinka käveltiinäkään? Askel tuntui oudon keinuvalta. Hänen niskansa hikoili, Ateenassa oli nykyään kuuma jo maaliskuussa.

”Onnistuit erinomaisesti. Voisin juoda toisen.”

Nainen katsoi Oliviaa, Olivian ohi, Olivian läpi. Nainen hymyili, mutta miten hän hymyili? Ehkä niin kuin yrittäisi muistaa jonkun erikoisen sattuman. Hän oli vaiti, tarkasti reseptin vielä kertaalleen puhelimestaan ja valmisti drinkin nopeasti.

”Kiitos”, Olivia sanoi eikä muistanut, kuinka oli aikonut jatkaa keskustelua tästä eteenpäin. Nainen oli yhä hiljaa

ja katseli jotain puhelimeltaan. Ja Olivia seisoi yhä tiskin ääressä hölmönä.

”Saako olla vielä jotain muuta?” nainen kysyi hetken päästä kuin olisi juuri huomannut Olivian jääneen paikoilleen.

”Saisinko lasin vettä?”

”Pullosta vai hanasta?”

”Hanasta. Olen tottunut paikalliseen veteen, käyn täällä pari kertaa vuodessa, eikä minulla ole koskaan ollut mitään ongelmia sen kanssa, maku on toki hieman erilainen kuin Suomessa. Kalkkisempi, ehkä, jos se on oikea sana. Vatsavaivoja minulle ei ainakaan ole koskaan tullut, monissa muissa maissa on, mutta täällä ei koskaan. Ei ripulia tai mitään.”

”Selvä.” Nainen ojensi Olivialle lasin ja tarkasteli häntä ilmeettä.

”Olen pahoillani. En ole puhunut kenellekään sen jälkeen, kun saavuin eilen Helsingistä.”

”Olet Suomesta? En tiedä miltä suomalaiset yleensä näyttävät mutta ajattelin sinun olevan ehkä tsekkiläinen. Tuttavalani on samanlainen iho ja leuka... ja kaula.”

Nainen kääntyi jälleen puhelimensa puoleen. Olivia kosketti kaulaansa.

Baarissa oli kuuma ja Olivia oli sellaisessa humalassa kuin toisinaan saattaa olla kuumalla säällä ja keskellä päivää. Ilman seuraa hän tunsu itsensä irralliseksi muusta maailmasta. Nousuhumala oli yleensä purjevene ja sen kyydissä olonsa saattoi tuntea rakastavaksi ja vapaaksi mutta nyt hän oli jäänyt yksin hikisenä rannalle. Ohi kulki auto, jonka katolla oli megafoneja ja niistä pauhasi kuulutuksia, joita Olivia ei täysin ymmärtänyt. Kaikki tuntui sekavalta. Hän oli valmis luovuttamaan, hän tunsu olevansa yksi sellaisista säälittävistä,

tarpeessa olevista hikisistä miehistä, jollaisia jokainen nainen joutui toisinaan hätyyttelemään. Hän joi molemmat lasit tyhjiksi ja pyyhki niiden reunat servetillä.

”Meillä on täällä tiskikone”, nainen sanoi.

”Olen pahoillani, se on tapa lapsuudesta.”

Nainen huokasi ja laski puhelimen kädestään. Hän selvästi ajatteli, että tämä asiakas vaati lisää huomiota. Olivia tunnisti häpeän mutta nousuhumala piti sen onneksi etäällä.

”Oletko Ateenassa kauan?”

Olivia ymmärsi, että nyt oli oltava tarkkana. Hän ei saanut vaikuttaa liian innokkaalta saati tylsältä. Ehkä nainen oli niitä, jotka pitivät eksentrisyydestä? Ehkä Olivia olisi juuri nyt tarpeeksi rohkea esittämään oikealla tavalla erikoista, jospa se olisi naisesta hurmaavaa.

”En ole varma. Ehkä muutaman viikon, ehkä muutaman kuukauden.”

Olivia varoi hymyilemästä liikaa. Hän ajatteli ehkä onnistuneensa vaikuttamaan salaperäiseltä, kyllä, nainen vastasi Olivian harkittuun hymyyn rennosti.

Olivia tiesi, ettei Exárcheian kapeissa kortteleissa välitetty turisteista, joten hänen kannattaisi tehdä nopeasti selväksi, että hänen aikeensa kaupunkia kohtaan olivat kunnialliset.

”Tulen tänne yleensä lukemaan ja kävelemään, paikka on minulle rakas”, Olivia sanoi.

”Eikö sinulla ole töitä Suomessa?”

”Irtisanouduin hiljattain, pärjään ihan mukavasti.”

Nainen kaatoi Olivian lasiin lisää vettä. Olivia pidätti hengitystään. Nyt se tapahtuisi, Olivia tunsu sen lähestyvän.

”Olen Eleana”, nainen sanoi muttei ojentanut kättään. Hetken päästä hän jatkoi: ”Tämä on minun mieheni paikka.”

Pettymys humahti Olivian läpi äkillisenä ja totaalisenä. Toisaalta nainen ei näyttänyt rakastuneelta. Hän ei vaikuttanut edes ylpeältä siitä, että hänen aviomiehensä omisti baarin. Ehkä hän oli onneton? Ehkä Eleana haluaisi puhua onnettomuudestaan juuri Olivian kanssa?

”Minun nimeni on Olivia. Voit välittää miehellesi terveiset, että paikka on viihtyisä. En ole aiemmin käynyt teillä, mutta asun tällä kertaa tässä aivan vieressä. Vuokrasin asunnon rouvalta, joka lähti sukunsa luo Hydralle ainakin muutamaksi viikoksi.”

Olivia katseli naista nyt rauhallisemmin, keskusteluyhteys oli saavutettu. Olivia uskaltautui istumaan tiskin edessä olevalle jakkaralle. Toki tämä paljasti vaarallisen kiistattomasti, ettei hän aikonut heti lähteä, mutta toisaalta Eleana oli juuri täyttänyt hänen vesilasinsa, sekin oli siirto. He myönsivät sanattomasti toisilleen, että mihinkään ei ollut kiire. Eleanalla oli syvä uurre nenänjuuressa, välimerellinen iho ja ohuehkot, leveälle kaartuvat huulet, silmät olivat valtavat. Hän ei varmaankaan omistanut käsipeiliä, hänen ei tarvinnut omistaa. Hän kyllä tiesi miltä näytti. Eleanan katse oli pehmennyt, mutta sitä oli yhä vaikea lukea.

”Matkustatko aina yksin? Ei kumppania tai ystävää, jonka kanssa kävisit Ateenassa kävelemässä?”

Olivia unohti koko ajan hengittää. Halusiko nainen oikeasti tietää lisää? Vai oliko hänellä vain tylsää?

”Erosin hiljattain, suhde oli hieman vaikea ja minun oli päästävä pois”, Olivia vastasi ja mietti, uskaltaisiko itse udella Eleanan suhteesta. Hän päätti kuitenkin kysyä jotain turvallisempaa. ”Asutteko te lähellä?”

”Tuon viistosti vastapäisen marketin yläkerrassa. Mutta olen paljon yksin, ja se sopii minulle.” Mitä se tarkoitti?

Miksi mies oli paljon poissa ja miksi se sopi Eleanalle? Ja miksi Eleana kertoi sen hänelle? Sisään astui lisää paikallisia, kolme nuorta aikuista. He sopivat kaupunginosaan täydellisesti: villit laineikkaat hiukset, septum-lävistys, kauhtunut napapaita ja liian hikiset saappaat. He tervehtivät Eleanaa iloisesti. Joukko jäi notkumaan tiskille ja keskustelemaan vauhdikkaasti jostain, mitä Olivia ei ymmärtänyt, eikä kukaan heistä edes vilkaissut häntä. Alueen asukkailla oli erityistaito saada ulkopuolinen tuntemaan olonsa erityisen ulkopuoliseksi, mutta Olivia oli tottunut siihen eikä jaksanut olla toistuvasti pahoillaan. Hän päätti tilata vielä yhden juoman sitten, kun tilaisuus tulisi. Tulokkaat siirtyivät onneksi lopulta terassille ja Eleana jäi tuijottamaan pähkinäpusseja edessään. Hänen katseensa oli tyhjä ja lukematon. Olivia katseli kuinka Eleana nosti yhden pusseista hitaasti ja varoen, kuin se olisi loukkaantunut lintu. Sitten hän alkoi kuristaa sitä kaksin käsin hengiltä. Hän näytti puristavan elottomaan asiaan kaiken voimansa ja lopulta pussi poksautti kovaa napsahtaen auki. Eleana näytti helpottuneelta. Hän kääntyi Olivian puoleen.

”Jäisitkö pitämään minulle seuraa? En jaksa heitä juuri nyt. Voin tarjota sinulle vaikka rakin.”

Kaksi tuntia myöhemmin baari alkoi täyttyä aperitiiveille tulevista seurueista ja Olivia oli ihanassa humalassa. Eleana oli juottanut häntä kysymättä, juonut itsekin seuraksi ja tämä oli selvä merkki siitä, että Olivia oli onnistunut. He olivat puhuneet siitä, kuinka paljon rakastivat äitejään ja kuinka kummallakaan ei ollut isää, kuinka kauhua herättävää oli ajan piinaavan nopea vauhti ja kuinka tylsää kaikki samalla oli. Kuinka pohjattoman tylsää oli olla olemassa ja siksi päihteet

ja kivuliaat ihmissuhteet olivat välttämättömyys. Eleana näytti vaikuttuvan, kun Olivia totesi huolettoman syvällisesti, että odotettavia asioita oli lopulta hyvin vähän ja päihteet auttoivat kuromaan päivien tuskallisen samankaltaiset tunnit yhteen. Parhaimmillaankin elämä oli vain tavallista ja sen pelkäämistä, milloin tavallisuus järkkyy. Eleana taas kertoi, kuinka väsynyt oli siihen päässään kuuluvaan ääneen, joka taukoamatta kommentoi hänen iän myötä muuttuvaa ulkonäköään, hän ei saanut olla olemassa maailmassa enää hetkeäkään ilman sitä. Ääni ei vaiennut, vaikka Eleana huusi sen yli olevansa feministi. He nauroivat kovaa mutta selvää oli, että kumpikin heistä oli ainakin jossain määrin tosissaan. Olivia ymmärsi, missä kohtaa poliittista spektriä Eleana seisoi, ja päätti vaikuttaa siltä että seisoi samalla puolella, vaikka todellisuudessa Olivia ei ollut varma mistään muusta kuin siitä että oli mukautuvainen ja voisi tarpeen vaatiessa olla kenen tahansa kannatusjoukoissa, jos se merkitsisi selviytymistä. Olivia oli huomannut, että yleensä kaikki ihmisten ja eläinten oikeuksia ylevästi puolustavat, ilmastosta ja yhdenvertaisuudesta välittävät ihmiset herättivät muissa kunnioitusta, ja sellaisia arvoja oli helppo ilmaista. Riitti kun puhui jotain empatiasta. Onneksi ihmiset harvoin kysyivät jatkokysymyksiä.

Olivia oppi, että Eleanan mies vaikutti paikallisessa vasemmistoanarkistien ryhmässä, ja luki rivien välistä, että mies puuhaili kaikenlaista laitonta. Eleanan mukaan oikeistolaisiin poliiseihin ei ollut luottaminen. Oliko Eleana ylpeä miehensä hämărăhommista? Eleanan elämä oli ollut ilmeisen vaikea ja mies varmasti helpotti sitä omalla tavallaan. Vaikutti siltä, että Eleana tunsii olonsa täydellisen mukavaksi jakaessaan synkkiä puolia itsestään keskustelukumppanilleen

ja saadessaan toisenkin avautumaan, mutta Olivia olisi voinut varmaankin olla kuka tahansa.

Hetkittäin Eleana palveli muita asiakkaita, tyhjensi pöytiä, vei laskuja ja vaihtoi kuulumisia, mutta silloinkin tämä kääntyi toisinaan katsomaan Oliviaa, hymyili merkitsevästi tai vilkutti silmää. Eleana oli niin karismaattinen, että se pelotti Oliviaa mutta toisaalta Olivia saattoi nähdä karisman alla lepäävän arkuuden. Eikä Eleana katsonut ketään toista baarissa niin kuin häntä. Heidän välillään oli jotain, joka voisi olla niin todellista kuin asiat koskaan saattoivat olla. Kun Eleana lopulta kosketti tiskin yli Olivian kättä kuunnellesaan hänen liikuttavaa tarinaansa yksinäisestä joulusta talon katolla Iannou Soutsoulla, Olivia tiesi, ettei ollut kuvitellut kaikkea.

Iltana oli lämmin ja suurin osa asiakkaista oli ulkona terassilla, sisällä istui koko iltana vain kaksi pientä porukkaa pelaamassa lautapelejä ja katsomassa urheilua, eivätkä Olivia ja Eleana olleet kiinnostaneet ketään. Olivia tajusi, ettei ollut syönyt mitään pähkinöitä ja perunalastuja lukuun ottamatta. Hän oli pitkään yrittänyt hillitä humalaansa juomalla välillä vettä, mutta jossain vaiheessa hän ei enää ollut välittänyt, tunnit olivat juosseet eivätkä kaikki keskustelut olleet enää tallentuneet muistoiksi. Selvää kuitenkin oli, että Olivian ja Eleanan oli kuulunut tavata toisensa. Olivia katsoi itseään vessan peilistä ja ajatteli, ettei menettäisi mitään, vaikka olisi rehellinen. Hänen ei tarvitsisi tulla baariin enää ikinä, jos kaikki menisi pieleen. Mutta miksi kaikki menisi pieleen? Oli ilmiselvää, että Eleana halusi viettää aikaa Olivian kanssa, koskettaa häntä ja katsoa häntä silmiin pitkään ja hiljaa.

Juuri kun Olivian piti aloittaa uusi elämä, tapahtuu murha.
Jo lentokoneessa Olivia tutustuu sapattivapaata viettävään
poliisiin. Taisto Majander sanoo olevansa matkalla Ateenaan
kirjoittamaan dekkaria, Olivia taas on matkalla, koska tarvitsee
uutta ajateltavaa ja ilmaa ympärilleen. Ensimmäisenä löytyy
baari ja sieltä Eleana, joka ei osaa sekoittaa Dirty Martinia.
Onko kukaan heistä sitä, miltä näyttää?

KIRJAILIJAN KUVA
Meri Björn

Amanda Palo on helsinkiläinen teatterintekijä ja kirjailija.
Ateenan kaunein mies on hänen kolmas kirjansa ja
ensimmäinen trilleri.

KANSI

Tytti Halonen & Tino Nyman

KANSIKUVA

Aava Eronen

KIRJASTOLUOKKA

84.2

ISBN

978-952-352-419-4